

КИМ ДИНАН

Жълтият плик

Истинска история
за приключението,
което всички мечтаем
да изживеем

ИЗДАТЕЛСТВО
eра
PUBLISHING

Пролог

С Уенди слязохме от проскърцващата пъстроцветна лодка и стъпихме на глинестия бряг на река Тунгабхадра. Реката течеше тъмна и ленива като блато. Три жени в шарени сарита биеха прането върху камъни край водата. Няколко момчета се плискаха и пищяха в сънливия вир, голи и костеливи като неоперени птичета. Поехме бавно по лъкатушния главен път в Хампи. От прашните улици се надигаше пулсираща жегата и пълзеше по краката ми. Минавахме край кафенета, туристически пансиони и сергии, отрупани с фигурки на Ганеша.

От другата страна на пътя момче се бе излегнало в черно-жълта рикша, паркирана в сянката на купчина грамадни камъни. Видя ни и проточи шия.

– Ехо! Привет! – помахаше ни. – Трябва ли ви рикша?

Присвих очи срещу слънцето.

– Колко? – подвикнах, бършейки потното си чело.

– За вас – извика в отговор той – осемстотин рупии. ДОБРА ЦЕНА!

Цената беше нищожна наистина, но знаех, че е надута. Отправих му най-изразителния си поглед „майтипиш ли се?“. По време на престоя в Индия бях развила непоносимост към опитите да ме мамят. А и пазарлъкът е начин на живот в Индия. Той удвоява цената, аз я намалявам наполовина, срещаме се по средата.

Поклатих глава и продължих да крача бавно напред; капчици пот се стичаха от косата ми и падаха по прашното шосе като дъжд.

– Много е! – изкрещях през рамо.

Правило номер едно при пазарене – трябва да покажеш, че си готов да си тръгнеш.

Водачът на рикшата обаче нямаше да се откаже толкова лесно; а и не го очаквах. Той извика след нас:

– Мадам, справедлива цена! Ще ви закарам където поискате! До Храма на маймуните, до Лотосовия храм, до Стария град! Ще ви возя цял ден. Справедлива цена! – Потегли, за да ни настигне. – Вярно е, мадам. Цената е справедлива.

Рикшата се друсаше зад нас по осеяното с дупки шосе. Подало глава навън, момчето не се отказваше да ни придума.

Погледнах към Уенди, тя сви рамене. После се обърнах пак към шофьора и поклатих глава в знак на несъгласие.

– Не е справедлива. Ще платя шестстотин рупии.

Вярно беше, че исках да му платя честно. Осъзнах с изненада обаче, че частица от мен иска да спечели войната на наддаване. Бях извървяла дълъг път след първите си плахи стъпки по пътя преди девет месеца.

– Мадам, добре, добре. Ще смъкна цената. Шестстотин рупии. Ако сте доволни, ще платите седемстотин.

Поспях и пресметнах наум. Уенди се приведе към мен.

– Ким, спориш за два долара. Адска жегга е. Хайде да се качим в рикшата. Момчето е симпатично.

Обърнах се към него и се усмихнах отстъпчиво.

– Добре, шестстотин рупии. Ако сме доволни, ще платим седемстотин.

Той се усмихна в отговор – показва ми много зъби – и косата му падна над очите. Двете с Уенди се качихме на задната седалка и заподскачахме по пустия черен път към Храма на маймуните.

Назъбените руини на Хампи се ширнаха пред нас. Погледнах крадешком към Уенди; наклонила глава към прозореца, тя съзерцаваше каменистия пейзаж. Не бях виждала подобна местност в Индия – а и където и да било всъщност; сякаш древен колос бе захвърлил напосоки из равнината скали колкото къщи.

Яркото слънце обжарваше лицето ми. Затворих очи. Горещият вятър развяваше косата ми като циклон. Сплетох длани в скута и разсеяно опипах пръста, където някога носех венчалната си халка. Мислите ми се насочиха към Браян. Какво ли прави сега? Липсвам ли му?

Представих си го в Южна Индия; пие чай, спрял до крайпътна сергия. В същия момент предното стъкло на рикшата – оглушително и без предупреждение – експлодира на хиляди остри късчета. Парчета стъкло се изсипаха върху шофьора и полетяха към мен и Уенди като свирепа вълна.

Отворих рязко очи. Отвън светът замря, неподвижен и безмълвен. Сърцето ми биеше като чук в гърдите; кръвта ми барабанеше в ушите. Стреляха ли по нас? Абсурдна мисъл, но *нещо* бе раздробило стъклото. Погледнах надолу. Бях покрита със стъкла, но невредима.

– Какво стана? – успях най-сетне да изрека.

Погледнах към шофьора на рикшата, който продължаваше да кара напред, примигвайки с ококорени очи; по ръцете му се стичаха струйки кръв.

– Спри! – Уенди се приведе и го потупа по рамото. – Отбий от пътя.

Свърнахме настрана. Момчето седеше мълчаливо; не помръдваше, вкопчено в

кормилото. Люспици стъкло бяха полепнали по миглите му като снежинки. От ръцете му продължаваше да капе кръв.

– Какво стана? – повторих. – Камък ли разби стъклото? Или стреляха по нас?

Момчето на отговори.

Двете с Уенди слязохме от рикшата. Изтръскахме стъкълцата от дрехите си и от седалката. След няколко секунди водачът също се размърда и заизтупва късчетата стъкло.

– Добре ли сте? – попита ни.

Кимнахме. Посочих ръцете му.

– Тече ти кръв.

Той погледна надолу, изтри ранените си ръце в джинсите и за момент ми се стори, че ще заплаче.

– Рикшата не е моя – каза. – Взех я назаем. – Поклати невярващо глава. – Лоша карма – промърмори по-скоро на себе си, отколкото на нас. – Лоша карма.

Постояхме край пътя, загледани мълчаливо в рикшата, все едно е сакато животно. Гледахме как момчето разчиства останките от предното стъкло. Трескавият ритъм на сърцето ми се поуталожих. Всичко е наред, казах си, стъклото се е счупило от тръскането по дупките.

Момчето се качи в рикшата; последвахме го.

– Как се казваш? – попитах го.

То се обърна към мен.

– Махадж. А вие?

– Ким – усмигнах се.

– Уенди – додаде спътницата ми.

Махадж повдигна смаян вежди.

– Уинди? Като ветровит ли? Значи това стана заради вас?

Очите му заискриха весело и двете с Уенди се засмяхме.

Махадж запали двигателя и върна рикшата на шосето.

– Стават такива работи – сви рамене той, срещайки погледа ми в огледалото за обратно виждане. – Какво да се прави? Много неща се случват в живота. И все пак трябва да му се радваме.

Часове по-късно сгънах седемстотин рупии в ръка – дневната надница за услугите на

Махадж. После затършувах в чантата си, докато пръстите ми напипаха жълтия плик, пхнат във вътрешния джоб. Извадих незабелязано още няколко банкноти; сгънах и тях. Бяха достатъчно за ремонт на стъклото и малко отгоре за преобръщане на късмета.

Дадох парите на Махадж, той ми благодари и ги прибра в джоба, без да ги брои. После предложи да ни закара до кея. Ала най-сетне се смрачаваше и слънцето преваляше зад хоризонта. Въздухът се разхлаждаше в здрача.

– Вечерта е приятна – казах. – Ще повървим. Но благодаря за чудесната разходка из Хампи.

Двете с Уенди поехме през спокойната заря на заника по чакълестите пътеки. Замислих се за Махадж и живота му в Индия, за някогашния си живот в Орегон и как той ме изпрати по света. По-рано през деня бях споменала на Махадж, че съм писателка. Той сподели, че мечтае да стане кинорежисьор; в гласа му долових същото убеждение, с каквото говорех за своя живот като писателка.

– Махадж, направи всичко по силите си – казах му.

Той ме озари с широката си усмивка.

– Добре – кимна ми.

Реката тъкмо се бе появила пред нас, когато Уенди наруши мълчанието.

– Как би описала парите от жълтия плик на Махадж, ако те попита? – поинтересува се тя.

Поспях замислена. Не за пръв път си задавах въпроса. Отначало се чудех дали да не придружавам парите с кратка бележка. Но какво да напиша? И как да подготвя бележка на родния език на всеки получател?

– Ще обясня на Махадж, че парите не са мои, а са ми подарени. Ще му кажа, че моята работа е да му ги предам, защото му се полагат.

Уенди кимна с разбиране.

Зад нас чух вик и се обърнах. Махадж ни гонеше, вдигнал ръка над главата. Размахваше банкнотите.

Настигна ни запъхтян.

– Чакайте – заекна, поемайки си дъх. – Платили сте повече.

Погледнах парите в дланта му с известно смущение. *Трябваше* да му обясня. Спомних си обаче думите, които току-що бях казала на Уенди. Парите не бяха мои; аз бях просто посредник. Спомних си също първото правило на жълтия плик – не му мисли много.

– Не, Махадж, допълнителните пари са за теб – отговорих. – Ремонтирай рикшата.

– О! – стъписа се той. – Сигурни ли сте?

С Уенди кимнахме неловко като марионетки върху автомобилно табло. За втори път през този ден Махадж се слича. После широко се усмихна, показа ни белите си зъби и изрече универсалната дума „благодаря“.